

БРАТИСЛАВ Р. МИЛАНОВИЋ

С ТИТАНИЈУМСКИМ КУКОМ

ИЗДАЈНИЧКО КОЛЕНО

Налик на истрошен жрвањ, час шкрипи,
моје лево колено, час шкргуће
и најављује ми моје тешко посрнуће,
на улазу у градски аутобус,
чија линија води незнатним улицама:
између звезда – до куће...

Понекад само закрцка то колено,
славно, на коме сам клечао,
док сам јој грлио стегна,
у врелој младости,
док сам љубио врата раја
и отварао путеве блаженству
да се препуно густог сјаја
слије из њене радости
на моје уздрхтало тело...
На том сам зглобу носио све већу
тежину две галаксије, што зацело
у махнитом савршенству творише трећу...

Сад попушта, издајник, то колено,
– то блиставо тежиште васељене –
прети да ме свали у прашину
драге отаџбине, продане и расељене,
па да и мене, потом, до последње трунчице
претвори у маглину...

17. јун 2026.

ХРАМАЈУЋИ САМ ПО СВЕТУ...

Ходам суморан с титанијумским куком,
срце ми потпомажу батерије,
писаљку држим електронском руком,
кроз живот бауљам све смелије
ал не могу да кажем да ми ласка
што справе одлажу час мога одласка.

8. децембар 2025.

ВРАТОЛОМИЈА

Спотакнут о прамен таме, наглавачке
сам сунуо према тлу, у незнан дубину...
Можда бих тако доспео до кључне тачке
у којој ћу најзад спознати суштину
свега што сам смрсио у сплету
залудних мојих вуцарања по свету...

2. април 2026.

ПРОСВЕТЉЕЊЕ

Из страшног нереда у мојој фиоци
синуо је изгубљен крстић из Жиче
који су ми давно дали свети оци
на *осмим* вратима и, ко из приче
озарен – или сам то можда снио –
промрмљах: ниси ме, ниси оставио...

26. мај 2026.

ОДБРАНА ОТАЏБИНЕ

Грумен у чашу! Потом у витрину
ставићу моју црну отаџбину:
у том музеју чуваћу истину
о њеној чистоти јер већ ме брину
силни отрови којима је поје
челична братија да је упокоје...

3. јун 2026.

ДВОГУБО СОЧИВО

Истовремено описујем цветове
калеидоскопа што се око мене врти
па магичним чини просте светове
и у понорима где су незнани обрти
— у маглама на самом дну бића —
закутке што крију чудесна открића.

4. јун 2026.

ГРАЧАНИЦА НА ИВИЦИ ВРЕМЕНА

Грачанице, Грачанице, вишњи виде,
зар не може из пошасте, из пропасти,
да нас спаси ни невиност Симониде,
зар не могу ни плачеви ни подкасти,
што те преко врлог света устројише
сатрт чемер кога давно устројише...

Не чува те самур калпак, ех невиде,
но ти перо латиново варди снове,
од давнина скрива варке и превиде,
подигни се са дна света до обнове,
умиј очи, љуту рану, тужно лице,
шапћу пчеле са границе — Грачанице.
Грачанице...

21. јун 2026.